

Z uvedeného plyne, že nelze dáti za pravdu stanovisku stížnosti, že při určení výše výchovného a přídatku na děti je přihlížeti toliko k celkovému počtu dětí bez ohledu na to, kdy se narodily; tímto stanoviskem stížnosti by byl frustrován účel předpisu § 39 učit. zákona zmírniti tvrdost převodu učitelů, ustanovených před 1. lednem 1926, do nových platů podle učit. zákona. Pak ovšem je také s hlediska vylíčeného stavu práva pro otázku, zda st-l má nárok na ponechání přídatku na děti v nejvyšší přípustné výměře, nerozhodno, že počet nezaopatřených dětí st-lových neklesl pod počet 6 nezaopatřených dětí, není-li splněna, jak st-l nepopírá, další zákonná náležitost, totiž aby to byly jen děti narozené do dne 1. ledna 1926.

Č. 12.883.

Zabírání budov k účelům veřejným: I. * Vlastníku objektu podle § 1 zákona č. 304/1921 Sb. pravoplatně zabraného nepřislouší nárok na to, aby se zabírací úřad podle § 9 cit. zákona vzdal záboru objektu toho z důvodu, že nouze o vhodné místnosti v obci již pominula. — II. * Objektu podle § 1 zákona č. 304/1921 Sb. pravoplatně zabraného může se zabírací úřad vzdáti i po částech, leda by tomu stála v cestě taková překážka, jež by částečný zábor již od původu nebyla připouštěla. — III. Takovou zákonnou překážkou není, že majitel budovy po částečném zrušení záboru nebude moci hospodářsky využití propuštěné části své budovy.

(Nález z 29. dubna 1937 č. 12.458/37.)

V ě c: Luisa P. v Levicích proti rozh. min. veř. prací v Praze z 1. září 1934 o zrušení záboru části domu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Pravoplatným výměrem župního úřadu ve Zvolenu z 12. února 1927 byla na základě § 1 zákona č. 304/1921 Sb. zabrána st-lčina budova v Levicích pro umístění okr. soudu v Levicích.

Když výměrem okr. úřadu v Levicích z 9. dubna 1934 bylo nařízeno, že část této budovy, t. j. její dvorní křídlo a přístavek, má z důvodů bezpečnostních býti zbourána, prohlásil k žádosti presidia kraj. soudu v Bratislavě zem. úřad v Bratislavě jako úřad zabírací výměrem z 12. května 1934 ve smyslu § 9 zákona č. 304/1921 Sb., že se vzdává od 1. května 1934 záboru uvedené části budovy, že však zábor ostatní části této budovy, t. j. křídla při uliční frontě ponechává v platnosti.

Odvolání, jež st-lka z výměru toho podala, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl.

Jednaje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, vycházel soud z těchto úvah:

Nejširší námitkou stížnosti, kterou se soud proto musil na prvním místě zabývat, je výtko, že zem. úřad byl povinen se vzdáti záboru celé budovy z toho důvodu, že v přítomné době je již možno najíti v Levicích nájemné místnosti pro celý okr. soud a že proto veřejný zájem pone-

cháání záboru v platnosti již nevyžaduje. Námitka ta je bezdůvodná již proto, že ani v zákoně č. 304/1921 Sb., ani v žádné jiné platné normě majitelům budov podle cit. zákona zabraných nárok na vzdání se záboru, resp. jeho zrušení z důvodu st-lkou uplatněného příznán nebyl a bez pozitivního předpisu zákonného se nárok takový z pouhé povahy záboru jako takového dovoditi nedá. Proto nelze nalézt ani vadu řízení v tom, že žal. úřad o skutkových předpokladech uvedené námitky st-lčiny nekonal místní šetření.

Stejně bezdůvodná je také námitka, že nebylo přihlédnuto k tomu, že zbourání dvorního křídla zabrané budovy nebylo st-lce nařízeno pravoplatně, že naopak jí bylo dovoleno, tuto část budovy opravit a že ona opravu tu také již provedla. Právo úřadu vzdáti se zabrané budovy není v cit. § 9 vázáno na žádné podmínky, zejména snad v příčině použitelnosti její, naopak je ponecháno naprosto volné úvaze úřadu, kdy a z jakých důvodů chce zabraný objekt uvolnit. Byl proto i v daném případě zem. úřad oprávněn vzdáti se záboru také v tom případě, kdyby demolice dotčené části budovy nebyla vůbec bývala nařízena, a je proto okolnost, že demoliční rozkaz snad pozbyl platnosti, pro posouzení zákonitosti vzdání se záboru naprosto irelevantní.

Zbývá tedy jen námitka, že zem. úřad nebyl oprávněn vzdáti se záboru jen v příčině části zabrané budovy, nýbrž měl jen dvojí možnost, buď vzdáti se záboru budovy celé, nebo ponechat ji celou v záboru. Námitku tu opírá st-lka nejprve o právní názor, že částečné vzdání se záboru budov jednotně zabraných je vůbec nepřípustné. Dovojuje to ze znění § 9 zákona č. 304/1921 Sb., podle něhož je zabírací úřad oprávněn kdykoliv se vzdáti zabraných objektů. Dedukuje pak, že kdyby byl zákonodárce chtěl připustiti, aby se zabírací úřad směl vzdáti také části zabraných objektů, byl by to v zákoně musil výslovně vyjádřiti. Názor ten je mylný.

Právem poukázal k vyvrácení tohoto názoru již žal. úřad na ustanovení § 1 odst. 1 cit. zákona, podle něhož může úřad zabrat budovy neb i jednotlivé místnosti. Na základě tohoto ustanovení má jistě právo podle postupující potřeby zabrat postupně i celou budovu po částech. Jistě by také v takovémto případě, kdyby zvýšená potřeba zase ponáhlu klesala, byl úřad oprávněn podle výslovného znění zákona záboru této budovy se zase po částech vzdáti. Obdobná situace může však nastati také tam, kde již v době záboru byla potřeba místností tak značná, že bylo nutno zabrat ihned celou budovu najednou. Omezení úřadu, vzdáti se záboru nějaké budovy po částech, bylo by tedy závislé na zcela nahodilé okolnosti, zda v době prvního záboru byla potřeba místností již tak intenzivní, že si vyžadovala záboru celé budovy najednou, či nikoli. Že by však zákonodárce toto právo úřadu byl chtěl učiniti závislým na takovýchto nahodilých okolnostech, nedá se z ničeho dovoditi, naopak výklad takový by se přičil jasné intenci a účelu zákona, jenž omezení vlastnického práva zábořem chtěl zřejmě připustiti jen potud a na tak dlouho, dokud veřejný zájem to vyžaduje. Proto třebas nepřiznal — jak shora dovoděno — stranám právní nárok na zrušení záboru pro pominutí potřeby zabraných objektů, přece nemohl míti

v úmyslu nutiti úřad, aby zabrané objekty ponechal v záboru, i když potřeba, diktovaná veřejným zájmem, již pominula.

Zásadní volnost úřadu vzdáti se jednotně zabrané budovy po částech není ovšem neomezená; přestává tam, kde by ponecháním pouze části jednotně zabrané budovy v záboru byl přivoděn stav, jež by byl úřad, kdyby bylo hned od původu žádáno o zábor jen této části, nebyl směl připustiti, poněvadž tomu stála v cestě nějaká zákonná překážka. Mohla by proto jistě i v daném případě st-lka namítati, že částečnému ponechání záboru v platnosti stojí v cestě nějaká zákonná překážka, která by byla hned původně takovýto částečný zábor nedovolovala. Takovouto zákonnou překážku domnívá se st-lka spatřovati v tom, že celá její budova tvoří hospodářskou jednotku a že se dvorní části bez uliční fronty užívati nedají. Nenamítá tedy st-lka, že fyzické rozdělení její budovy není možné, a proto také soud neměl příčiny zkoumati, zda by takováto fyzická nemožnost byla překážkou záboru a tedy také částečného vzdání se jeho. V podstatě uplatňuje st-lka uvedenou námitku, že nemožností hospodářského využití propuštěné části budovy utrpí hospodářskou újmu. Leč takovýto účinek není po zákonu vůbec překážkou záboru, naopak zákon i s takovýmto účinkem zřejmě počítá a přiznává v § 4 vlastníku budovy jen nárok na náhradu škody takto utrpěné. Pak ale okolnost, že snad st-lka po částečném zrušení záboru nebude moci propuštěné části své budovy hospodářsky využiti, nemohla býti ani překážkou, aby se úřad záboru této části jejího majetku platně vzdal. Náhrady za zvýšenou újmu, která jí snad nastane uvedeným postupem úřadu, nemůže se proto st-lka domáhati brojením proti tomuto postupu samému, nýbrž mohla by ji uplatňovati pouze v rámci řízení odškodňovacího podle shora již cit. § 4.

Č. 12.884.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: I. Ustanovení § 7 vládn. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních je kryto zákonem. — II. Stálým výdělečným příjmem, podrobným daní důchodové, který má poživatel státního odpočivného (zaopatřovacího) platu vedle tohoto, se rozumí v cit. § 7 příjem v onom kalendářním (berním) roce, za který se výplata odpočivného platu snižuje.

(Nález z 30. dubna 1937 č. 12.370/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 12.405, 12.699/36, 12.770/37, ad II. Boh. A 12.770/37.

Věc: Robert M. v Třinci proti rozh. min. nár. obrany v Praze z 15. června 1934 o snížení, resp. zastavení odpočivných platů.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím oznámilo min. nár. obrany st-li, že podle potvrzení berní správy v Českém Těšíně z 27. února 1934 měl roku 1932 kromě vojenských zaopatřovacích platů ještě jiný výdělečný